

Wilfried Suvaal

Op zoek naar de Kroonzegel

een WALBRAM SPIJS mysterie

Wilfried Suvaal

Op zoek naar de Kroonzegel

een WALBRAM SPIJS mysterie

ONLINE UITGEVERIJ
de Gewilde Vrede

© 2025 de Gewilde Vrede

Online publicatiedatum: 31 juli 2026

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Eerder verschenen in deze serie:

De supermoord
Moord in het stadhuis
Bloed aan de doelpaal
Een kerstraadsel voor Walbram Spijs
De twee nichtjes en hun dode tante
Misdadige advertenties
Tragiek in de biechtstoel
Het geheim van Belsazar
De moord in G-mineur

Zorgvuldig sloot Walbram Spijs de voordeur van zijn smalle villa aan de rand van Klinkeroord. Hij hoopte dat de wandeling naar het stadhuis de ordening van zijn gedachten goed zou doen. *Speurneus ontmaskert meestercrimineel* stond te lezen op de voorpagina van de lokale krant die vanochtend op zijn deurmat was gevallen. Een zinsbegoocheling is alleen effectief als deze geloofwaardig oogt, dacht de lopende bij zichzelf. Twee dagen eerder had hij in het theater een moordenaar ontmaskerd en deze en passant beschuldigd in werkelijkheid Gustaaf Lavrie te zijn, de man die de stad al tijden in zijn greep hield. Een intuïtieve manoeuvre die nu een concreet en logisch vervolg moest krijgen. Met deze opgave in gedachten kwam hij aan bij de parmante trap van het karakteristieke gebouw.

Het stadhuis van Klinkeroord verkeerde in een staat van voorzichtige koorts. Achter gesloten deuren van de statige raadszaal nam Walbram Spijs plaats tegenover de mannen die hem hadden ontboden: burgemeester Fausto Verlaag en hoofdcommissaris Basteijn Simander. Ook inspecteur Lombertus Bolbaard was aanwezig.

“Mijnheer Spijs, we waarderen enorm en onophoudelijk uw inzet voor onze gemeenschap”, begon Verlaag. “Toch zult u begrijpen dat de recente publieke onthulling ons in verlegenheid heeft gebracht.”

Walbram Spijs knikte, strekte zijn armen recht omhoog en antwoordde: “Dat is begrijpelijk én precies de bedoeling. Laten we het een kleine stunt noemen, een zeker wisselgeld mijnerzijds om later winst te kunnen genereren.”

“U staat bekend om hoogst merkwaardige uitspraken. Wel hoop ik dat u mij in dit gesprek niet voortdurend cryptische hints

*Hij hoopte dat de wandeling
naar het gemeentehuis de
ordening van zijn gedachten
goed zou doen.*

voor de voeten zult werpen?”

“Mijn excuses, heer burgemeester. Ik ben niet gekomen om er doekjes om te winden, dus laat mij zo duidelijk mogelijk zijn. ‘Dicky’ Gaarslagen is een onverlaat, maar geen geniale regisseur van misdaad. Door hem dit wel in de schoenen te schuiven, wil ik een reactie teweeg brengen.”

“Je beschuldiging was een soort boodschap dus?”, vroeg Bolbaard.

“Een signaal naar de echte boosdoener”, specificeerde Walbram Spijs. “Gustaaf Lavrie leeft in de schaduw, stuurt aan, maar reageert alleen als hij zich persoonlijk aangesproken voelt. Door hem publiekelijk te associëren met Gaarslagen, hoop ik zijn ego te prikkelen en hem uit de tent te lokken.”

De burgemeester zweeg even. Zijn vingers gleden bedachtzaam langs de schakels van zijn ambtsketen.

“Het ziet ernaar uit dat je in je opzet bent geslaagd, kerel”, zei Simander met kenmerkende jovialiteit. Hij haalde een stuk papier tevoorschijn en legde het op tafel.

“De meest waardevolle tijd stolt in herinnering. 12:17 is het uur van de waarheid. Zoek beneden het rijtuig dat de brieven bezorgt.”, las Walbram Spijs hardop, waarna hij de commissaris vragend aankeek.

“De brief is vanochtend op het politiestation ontvangen”, vervolgde Simander. “Forensisch onderzoek op het document heeft niets opgeleverd. Wel is inmiddels gebleken dat vannacht in het Museum van Filatelie een postzegel van onschatbare waarde is gestolen.”

“De Zegel met de Kroon der Vergetelheid”, vulde Verlaag aan.

“Het spel is wederom op de wagen!”, riep de man met de klassieke detectivepet op zijn schriële schedel. “Gaat u mee, inspecteur?”

2 | DE TIJD ALS TOORTS

In het stadscentrum stond het Museum van Filatelie te pronken als op een vergeelde ansichtkaart. Conservatrice Dirkje d’Uvelien leidde haar twee bezoekers naar de tentoonstellingszaal. Met gepaste ernst wees ze naar de lege plek achter het beveiligde glas en zei: “Het inbraakalarm is niet afgegaan. Gek genoeg is het omhulsel intact. Het is alsof het object is... verdampt.”

“De Zegel met de Kroon der Vergetelheid is het topstuk van het museum?”, informeerde Bolbaard.

“Dat klopt, al gebruikt niemand die naam eigenlijk meer. Hier spreken we altijd van de ‘Kroonzegel’.”

Walbram Spijs liep langzaam langs enkele andere vitrines. Zijn blik gleed over de voorwerpen alsof hij vergeten symfonieën doorgrondde. “*De meest waardevolle tijd stolt in herinnering*”, herhaalde hij. Hij keek omhoog in het atrium waar de torenklok 12.17 uur aanwees.

“Is dat ding kapot?”, vroeg Bolbaard, die zijn blik had gevolgd.

“De toelichting daarop ligt in het verleden”, vertelde Dirkje d’Uvelien wier stem verried dat de duiding van de inspecteur haar enigszins had ontstemd. “Het uurwerk hing oorspronkelijk aan het stationsgebouw van Klinkeroord, maar is stil komen te staan tijdens de Grote Brand. Ter nagedachtenis aan de ramp is de klok nooit meer gerepareerd.”

Nog altijd stond Walbram Spijs roerloos, zijn blik gericht op de stilstaande wijzers. “Het is een herinnering, ja warempel: de

“Het inbraakalarm is niet afgegaan. Gek genoeg is het omhulsel intact. Het is alsof het object is... verdampt.”

sleutel.” Hij draaide zich om naar de gastvrouw. “Is hier een bezoekersregister?”

Ze knikte verbaasd. “Ja, natuurlijk. Elke bezoeker moet zich inschrijven bij de balie.”

“Mag ik het zien?”

Even later bladerde de detective door het logboek. Zijn vingers gleden langs de kolommen. “Kijk naar de registratie om 12.17 uur,” sprak hij en hield het boek omhoog. “*A.A.N. Walbram Spijs - G.L.*”

“Gustaaf Lavrie,” raadde Bolbaard.

“Ik denk dat we creatiever moeten denken dan dat, inspecteur.” De ogen van Walbram Spijs vielen op een museumplattegrond naast het logboek. Hij wees naar een plek op de eerste verdieping. “Wat zijn Gemeentelijke Lustrumzegels?”

“Dat betreft een relatief kleine collectie die al een poos niet meer voor het publiek te bezichtigen is”, mijmerde de conservatrice. “De plattegrond is wat verouderd, ziet u?”

“Het kan geen toeval zijn”, concludeerde Walbram Spijs. “Mijn naam is in het register geschreven als een code met een nieuwe aanwijzing.”

De drie haastten zich naar boven. In de betreffende ruimte liepen ze langs een reeks wandpanelen waarop historische zegels waren afgebeeld. Plots stopte Walbram Spijs bij een lithografie van een postkoets, waarop haast onleesbaar ‘1114’ was te lezen. Hij liet zich op zijn knieën zakken en begon de grond af te snuffelen als een getergde labrador. Met een lenig sprongetje bracht hij beide voeten weer onder zijn hurken en trok een verkleurde vloermat opzij. Daarop gebaarde hij triomfantelijk en bezwoer: “Voilà, de verdwenen Kroonzegel!”

Dirkje d’Uvelien ontfermde zich dankbaar over het teruggevonden kleinood.

“Geweldig resultaat, maar waar was dit goed voor?”, verzuchtte Bolbaard met opgetrokken wenkbrauwen.

“Eén stap per keer, inspecteur”, fluisterde zijn vriend. *“Wij hebben het onderzocht, zo is het.”*

3 | SCHEMEREND ONHEIL

De twee toehoorders verheugden zich over het verslag dat Walbram Spijs en Lombertus Bolbaard zojuist hadden uitgebracht. Basteijn Simander grijsde nu hij een nieuw succes op het conto van zijn korps kon beschrijven. Fausto Verlaag was blij, omdat het nieuws over het terugvinden van de postzegel de reuring rond de arrestatie van Berend-Richard Gaarslagen naar de achtergrond drong. Zijn hoop was dat op deze manier de rust onder de inwoners van Klinkeroord zou wederkeren.

“Hartelijk dank, heer Spijs”, zei de burgemeester aan het einde van het overleg. “Eveneens namens alle politievrienden en kameraden in dit pand.”

Dat was het sein voor de detective en de inspecteur om te vertrekken.

“Hoe wist je eigenlijk bij welke lithografie je moest zijn?”, wilde Bolbaard weten toen ze over het plein liepen dat tegenover het stadhuis lag. “In de ruimte met Gemeentelijke Lustrumzegels waren immers wel meer afbeeldingen van een postkoets te vinden?”

“*G.L.* was niet de enige hint in het gastenboek”, riposteerde Walbram Spijs afwezig. “*A.A.N.* ging niet enkel om nuttige initialen om mij op de boodschap te wijzen, maar elke letter stond ook voor zijn plek in het alfabet: 1-1-14. Zo kon ik deduceren waar we moesten zijn.”

*De twee toehoorders
verheugden zich over het
verslag dat Walbram Spijs en
Lombertus Bolbaard zojuist
hadden uitgebracht.*

“Dat is slim bekeken”, mompelde zijn metgezel vol bewondering. “Toch weet ik nog steeds niet welke chocola ik van dit avontuur moet maken. Wat zijn wij hier nu wijzer van geworden? Sterker nog, wat is Gustaaf Lavrie hier nou mee opgeschoten?”

“Gelet op de aard van deze exercitie denk ik dat ’t hem vooral te doen is geweest om manifestatie. Met de arrestatie van Gaarslagen is zijn ego in het geding gekomen. Lavrie moet en zal laten blijken dat hij nog actief is. En dat niet alleen - hij wil laten zien dat hij macht heeft. In het museum was het alarm niet afgegaan, geen vitrine was gesneuveld. Het moet gaan om een hooggeplaatst persoon die makkelijk toegang verkrijgt op allerlei terrein.”

“Dan mogen we wel oppassen, want—”

Met een abrupte beweging werd de inspecteur een zijstraat ingetrokken. Meer nog dan door de verrassing was Bolbaard verbaasd over de kracht waarmee het gebeurde. Met spiedende ogen verzekerde Walbram Spijs zich ervan dat ze alleen waren in de schaduwrijke steeg. Hij fluisterde: “Mijn brein maakt overuren, inspecteur. Als het daadwerkelijk een machtig heerschap betreft, is bovendien voorzichtigheid geboden.”

“Gaaf dit niet wat ver?”

“Geenszins! De conservatrice vertelde ons dat feitelijk niemand meer aan het gestolen voorwerp refereert als ‘de Zegel met de Kroon der Vergetelheid’. Wie gebruikte die naam alsnog?”

“Dat was de burgemeester, maar ik zie niet in—”

“En herinnert u zich nog het briefje dat werd gevonden tijdens onze eerste kennismaking met Lavrie? Daarin wenste hij mij en mijn ‘politievrinden’ fijne feestdagen. Wie heeft u vandaag eenzelfde soort woord horen bezigen?”

De lippen van Lombertus Bolbaard bewogen om te antwoorden, maar uit zijn mond kwam simpelweg geen geluid. Wankel reikte hij uit naar een lantaarnpaal voor houvast en stootte uit: “Ben je hier zeker van?”

“Niet honderd procent, waarde vriend”, sprak Walbram Spijs. “Maar zelfs met redelijk vermoeden is de gedachte angstaanjagend genoeg, nietwaar?”

EINDE

Op zoek naar de Kroonzegel

Een zeldzame postzegel verdwijnt spoorloos uit het Museum van Filatelie in Klinkeroord. Dan ontvangt de politie een mysterieuze brief met bijkans ondoorgroendelijke hints. Kan de briljante Walbram Spijs de zaak oplossen?

Wilfried Suvaal (1976) is schrijver en communicatiespecialist. Na zijn debuut met *De supermoord* in 2023 is *Op zoek naar de Kroonzegel* het tiende korte verhaal in de serie over detective Walbram Spijs.

www.gewildevrede.nl